

Meester van de Steen

Mijn vriend, mijn vriendin...

Als je dit leest heb je mijn verslag gevonden; mijn verslag over een vraag die mijn leven totaal veranderde: 'Wat vraagt de wereld van je?'

De zon is net ondergegaan en een mooie rood-paarse kleur verlicht de wolken hoog in de lucht. Het terrein is rotsachtig met roodgekleurde aarde met overal lange sprietjes gras en hier en daar een struikje. Achter me liggen de heuvels waar ik vandaag doorheen getrokken ben. Ik sta stil en kijk om me heen. Het is stil en adembenemend mooi. Ik ben alleen in dit uitgestrekte landschap. Niemand komt hier. Eigenlijk moet ik verder lopen maar de vermoeidheid in mijn benen en de schoonheid van de zonsondergang doen me verlangen naar een fijn plekje om te zitten en alleen maar om me heen te kijken en even te rusten. Ja daar, die hoge rots, zo'n drie meter hoog, dat is een mooie plek. Daar zit ik dan.

Het is toch gek hoe één beslissing je leven zo kan veranderen... Ik haal mijn rugzak van mijn schouders en leg die naast mij neer. Ik neem een slokje lauw water. Ergens in de lucht fluit een vogeltje. Het wordt opvallend snel donker en – terwijl ik verder loop – merk ik dat ik me een beetje zorgen begin te maken hoe lang ik nog zal moeten lopen door deze uitgestrekte vlakte. Ik had gedacht dat de stad dichterbij de heuvels zou zijn. Ik moet

maar een plek gaan zoeken om te slapen, opgerold in mijn slaapzak die nu nog onder mijn rugzak gebonden zit...

Ik sta op en kijk nog een keer om me heen. Hé, is dat een lichtje?

In de opkomende duisternis zie ik nu iets rechts van mij kleine speldenprikjes van licht die steeds duidelijker de contouren van een stad aftekenen. Morgen zal ik er zijn, schiet door me heen, morgen is de grote dag, de dag dat ik het leven dat ik tot nu toe geleid heb achter me zal laten.

En ik weet niet eens of ik durf.

Jan van Rijckenborgh:

'Het staat nu wellicht klaar voor je bewustzijn, dat er twee atmosferische velden zijn. Niet het ene hier en het andere elders, maar tegelijk existentieel aanwezig, zoals er ook twee elektromagnetische velden existentieel aanwezig zijn. De ene toestand typeert de staat van gevallenheid en van genade, de staat van geduld en van hulpverlening; de andere toestand de volstrekteid en de goddelijkheid. Beide toestanden zijn aanwezig, op hetzelfde moment in dezelfde ruimte hier en nu. Men kan geen plaats aanwijzen waar de zee van de goddelijke levensvolheid niet aanwezig is.

Het koninkrijk Gods en zijn levensatmosfeer is nader dan handen en voeten, ja het is binnen in je. En de groten die van deze goddelijke levensvolheid getuigen, zeggen je: 'Zie, ik ben met u, tot aan de voleinding van

EEN REISVERSLAG
EN EEN DIALOOG

uw wereld. Hij is midden onder u die u niet kent. Het levende water is er, en u kunt het drinken om niet.’

Wil je het drinken, wil je in de andere atmosfeer leven, dan moet je je eigen incidentele wereld verlaten, en de wereld van nu voleinden.

Ga, verlaat al wat je hebt en volg mij.’

Weet je hoe ik hier terecht ben gekomen?

Vorige week zat ik onderuitgezakt in de klas te luisteren naar onze mentor die een heel betoog had over hoe belangrijk het was dat je een goede keuze maakt uit de vakken die je kiest, want ze bepalen je toekomst of zo...

Je moet weten dat ik in een soort bedwelming was geraakt. Je kent het wel: het was warm die dag en om de een of andere reden leken de geluiden van steeds verder weg te komen. Ik zakte nog wat verder onderuit en mijn gedachten dwaalden mee op de flarden van de dingen die de mentor zei. Ik weet bijna zeker dat ik zó in slaap gevallen was als ik mijn ogen dicht had gedaan.

‘Belangrijk!’ ... mijn dromerige hoofd kon er niets mee. ‘Keuze!’ ... pffff, dacht ik.

‘Je toekomst hangt er van af!’ ...

Ik zie de zweetdruppeltjes op het voorhoofd van onze mentor langzaam naar beneden glijden en zie zijn mond bewegen, maar tegelijk gaat alles aan me voorbij... En gek genoeg was dat het moment dat er een vraag in mijn gedachten opkwam die me als het ware vastgreep: wat vraagt de wereld van me?

Opeens zag ik mezelf als vanaf een afstand, hangend in de klas, terwijl de mentor zijn duffe gehoor erbij probeerde te houden. Er ging een schok door me heen. Wat deed ik eigenlijk elke dag en wat zou ik doen in de toekomst?

Wat vraagt de wereld van me?

Dat ik naar school ga?

Dat ik aardig en beleefd ben?

Dat ik een smartphone heb net zoals iedereen?

Dat ik aan sport doe en elk jaar een verjaarsfeest houd?

Dat ik geld spaar en mijn kamer opruim?

Dat ik met mes en vork eet en pas toetje krijg als mijn bord leeg is?

En wat vraagt de wereld van me als ik ouder ben?

Dat ik ga werken van 9 tot 5?

Dat ik een huis koop en mijn gras netjes maai?

Dat ik naar belangrijke besprekingen ga?

Dat ik weet wat er in de wereld gebeurt en dat ik voor of tegen dingen ben?

Dat ik succesvol ben?

Misschien zijn er die middag wel duizend opties door mijn hoofd geschoten van wat om mij heen in de wereld zou kunnen staan te gebeuren. Maar ik vroeg mij alleen nog maar meer af: is dit wat de wereld van mij vraagt?

Ik bedoel écht?

Heel veel van de dingen die ik doe zijn tijdverdrijf, leuk en minder leuk, spannend of saai. Maar ze voelen allemaal aan als tijdverdrijf. Alsof je dingen doet, wachtend op iets echts, iets wezenlijks.

En toen, toen ben ik gaan nadenken, écht nadenken...

En toen, toen ben ik gaan nadenken, écht nadenken...

En toen, toen ben ik gaan nadenken, écht nadenken...

En toen, toen ben ik gaan nadenken, écht nadenken...

Jan van Rijckenborgh:

Om echter de gevangenis van je eigen incidentele wereld te kunnen verlaten, moet je Meester van de Steen worden, moet je de eerste steen leggen voor een nieuwe tempelbouw.

Maar om meester te kunnen zijn, moet je eerst leerling worden, leerling-tempelbouwer.

Heb je, door ervaring daartoe verkoren, de aard van je natuurlijke gevangenis leren kennen, en heb je ontdekt dat deze wereld tevens een genadeoord is?

Want de Gnosis begeert niet je vernietiging, zij verlangt je te helpen. Daarom is er een universele broederschap, die de beide levensatmosferen overbrugt. Zij brengt je iets van het oorspronkelijke levende water, in verschillende toestanden, aangepast bij je staat-van-zijn.

De totale sprong kun jij niet maken en hoef je ook niet te maken.

Er zijn broeders en zusters die je bij iedere stap die je zou willen doen, voorhelpen en die je voet zetten op één steen

Is dit wat de wereld van mij vraagt? Ik bedoel écht?

van de brug die van je huidige staat naar de andere voert. Waarom zou je angst en vrees koesteren?

Er is niemand die je dwingt een stap te ondernemen die je nog niet kunt gaan. Niemand van de broeders wil je forceren. Blijf staan op de steen waarop je staat, en als je kracht hebt voor de volgende stap zul je geholpen worden.

Daarom werd er gezegd: ‘Komt allen tot mij die vermoeid en beladen zijn en ik zal u rust geven. Zoek en u zult vinden, klopt en u zal worden opengedaan.’

Er is slechts één voorwaarde tot het pad: er wordt van je verlangd, dat je leerling-tempelbouwer wilt zijn. Dan zult je ongetwijfeld eens Meester van de Steen zijn.

Een zinderende warmte laat de lucht trillen boven de grond.

Toen ik vanochtend opstond was het zo koud geweest dat ik er wakker van was geworden. De stad, mijn einddoel is gelukkig al zichtbaar dichterbij. Gewoon nog even volhouden, steeds een volgende stap nemen, dan zal ik er zijn, vanavond.

Je vraagt je misschien af wat ik hier doe, en waarom ik me zo uitput om die stad te bereiken. Ik moet je zeggen: deze stad heeft iets dat me onweerstaanbaar aantrekt.

Je zal me niet geloven maar het belangrijkste voor mij is nu: een brug.

Langs de stad loopt een canyon, een kloof van ruim 1400 meter diep, ontstaan door miljoenen jaren van erosie door de rivier die als een blauwe lint in de diepte zijn weg zoekt. De bewoners van deze stad hebben over de canyon de mafste brug ooit gebouwd.

Het is een brug die je maar naar één kant kunt oversteken.

Hij is gebouwd van allemaal kleine zil-verkleurige stripjes metaal die met kleine boutjes en moertjes aan elkaar zijn geschroefd.

Het is een teken, een symbool. Als teken dat je de bewoonde wereld achter je laat als je de stad uitgaat en de vlaktes achter de canyon intrekt, hebben de bewoners die brug geconstrueerd. Het is een kantelbrug

IGNIS- de oorspronkelijke waterstof, FLAMMA- de zuurstof van de godswerkelijkheid, MATERIA- de tweevoudige kracht van de vervulling, MATER - de vormgevende oorspronkelijke koolstof.

met een contragewicht – zodat hij precies in evenwicht is als hij openstaat. Maar zet er je voet op, dan zakt de brug letterlijk stapje voor stapje naar beneden, totdat deze de grond raakt als je aan de overkant bent.

Stap eraf en de brug veert weer omhoog, wachtend op de volgende oversteker.

De naam van deze brug is: de brug zonder terugkeer.

Deze brug steek je alleen over als je zeker weet dat je het oude achter wilt laten en het onbekende tegemoet gaan.

Ken je dat gevoel dat je je eigenlijk nooit ergens thuis voelt?

Wat de wereld ook van me lijkt te vragen, nergens krijg ik er het gevoel bij van ‘ja, dat is het, dat hoort echt bij mij’.

Natuurlijk, ik heb lol met mijn vrienden, en in ons huis heb ik een fijne eigen kamer. Ligt het dan misschien aan mij? Ben ik een

vreemde vogel die geen genoegen neemt met het leven om hem heen?

Wat vraagt de wereld van mij?

Als ik mijn intuïtie laat spreken, denk ik zeker dat de wereld iets van mij vraagt. Zij vraagt van mij om het anders te doen, nieuwe paden te gaan, mijn eigen unieke weg. Als ik het simpel maak voor mijzelf zie ik eigenlijk maar twee mogelijkheden: Of ik ga mee in het leven dat ik om me heen zie, of ik volg mijn hart en sla een levensweg in die zich op iets totaal anders richt. Ik probeer me voor te stellen dat ik oud ben en terugkijk op mijn leven; wat zou ik dan in mijn leven willen zien? Wat voor toon zou ik ervan uit willen laten gaan? Zou het voor mij echt belangrijk zijn; alle dingen die ik volwassenen zie doen?

Ze lijken soms zo de weg kwijt!

En zo wist ik het.

Ik bedoel, zo wist ik wat ik wilde gaan doen met mijn leven.

Ik wil het anders doen. Ik wil het gewone achter me laten. Ik haalde de oude rugzak van mijn vader van zolder. Wat heb je nodig voor de wildernis, hoeveel kun je dragen? Ik zou gaan lopen, niet met de trein of bus, maar dwars door de wildernis om dan in de stad mijn besluit te testen op de engste brug die er schijnt te zijn.

Een brug zonder terugkeer, over een kloof die op geen andere wijze is over te steken.

Jan van Rijckenborgh:

Wat wil het zeggen, leerling-tempelbouwer zijn?

Het wil zeggen dat je de eerste steen legt voor een

nieuwe tempelbouw, en dat je die eerste steen op de juiste wijze zult gereed maken.

Mogen wij je leren op welke wijze je dit moet doen?

Welnu, neem een stuk hardsteen, dat wil zeggen, plaats voor je de keiharde basalten werkelijkheid van je dialectische doelloze bestaan.

Plaats je nu met de scherpe beitel van je juiste gerichtheid en onwrikbare vastbeslotenheid voor dit stuk werkelijkheid en kerf daarin met al je kracht de gestileerde roos van de kosmische zevenheid.

Deze gestileerde roos is dan van nu af aan als een venster in je gevangenis, waardoor je naar buiten kunt zien.

Door deze roos blikte de Faust van Goethe.

Door deze roos staarde Dante naar het Paradiso.

Door deze roos ziet met klare blik de leerling-tempelbouwer.

Door dit venster heen breekt en beitelt en houwt de leerling nu het kruis.

Hij houwt zijn pad, zijn bevrijdingsweg.

In dit teken zal hij overwinnen, evenals Christiaan Rozenkruis.

Ik loop door de stad. Af en toe wordt ik nagekeken door mensen.

Niet vreemd. Als je een week door de wildernis hebt getrokken zie je er verwilderd uit.

Ik moet een beetje gniffelen.

Mijn schoenen zijn grijs van een dikke laag stof, er zitten vlekken op mijn broek en mijn haar is ongetwijfeld een warboel. Dan zie ik boven een paar gebouwen de eerste glimp van de brug. De avondzon flinkt in de zilveren constructie.

Ik ga de hoek om.

Voor mij ligt een rechte weg zonder huizen, die uitmondt op een klein rond plein.

Het begin van de Seven Mile Bridge, Key West, Florida

Er zijn broeders en zusters die je bij iedere stap die je zou willen doen, voorthelpen en die je voet zetten op één steen van de brug die van je huidige staat naar de andere voert

.....

Aan de uiterste rand van het plein rijst hoog op: de brug. Nu pas besef ik hoe lang die is, want ik moet mijn nek helemaal naar achter buigen om het uiteinde te zien, omhoog wijzend als een vinger. Achter mij hoor ik geschuifel van voeten. Er zijn een tiental mensen blijven staan om te kijken naar mij. 'Wat ben jij van plan?' vraagt een man. 'Wat kijk je naar die brug, je gaat me toch niet vertellen dat je daar over wil?'

Ik knik en loop in de richting van het pleintje. 'Je weet toch dat er geen terugkeer mogelijk is, dat weet je toch?' roept de man mij achterna.

Het is vreemd hier eindelijk te zijn.

Na alles waar over ik heb nagedacht, na mijn besluit, na mijn reis dwars door de wildernis kan ik het ijzer van de brug nu aanraken.

Ik pak mijn pen en schrijf de laatste regels die nodig zijn in mijn verslag.

Ze staan niet onderaan, maar bovenaan: mijn vriend, mijn vriendin...

Ik vouw de velletjes op, doe ze in een envelop en schuif die tussen de stenen onder de brug. Zodat iemand ze kan vinden en lezen.

Jan van Rijckenborgh:

Dan plaatst hij zijn steen voor de Gnosis, terwijl hij voortgaat op het enduristische pad van zelfontleding en zijn oude wereld voleindigt, roept hij met het scherp van zijn wapen de vier heilige spijzen op:

IGNIS- de oorspronkelijke waterstof,

FLAMMA- de zuurstof van de godswerkelijkheid,

MATERIA- de tweevoudige kracht van de vervulling,

MATER - de vormgevende oorspronkelijke koolstof.

Nu legt hij zijn steen in de nis van de verwerkelijking, in de opperzaal van de bouwmeesters. Wat dacht je dat er nu zal gebeuren?

De nieuwe atmosfeer, het aloude geestvuur, grijpt de pelgrim en zet zich op hem neer nu hij, gelijk een oude prent het uitbeeldt, met zijn hoofd en zijn staf door de bol van de dialectische waan heen breekt en de werkelijkheid van de gestileerde roos aanschouwt; nu niet

meer als een symbool, maar als een innerlijk bezit, een zich voor hem openende werkelijkheid.

Zijn stelsel wordt een radioactief veld van de broederschap.

Hij gaat het oorspronkelijke magnetische veld binnen.

Door het leggen van de eerste steen wordt de brand van het geestvuur ontstoken en wordt de leerling-tempelbouwer een Meester van de Steen.

Mijn moment is daar.

Nu ga ik mijzelf bewijzen dat mijn besluit echt is. Voorzichtig zet ik mijn linkervoet op het eerste schuine stukje van de brug die hoog boven mij uittorent.

Even gebeurt er niets. Dan trekt er een siddering door de brug en kantelt hij een heel, heel klein stukje naar voren.

Nu kan ik mijn rechervoet van de stenen halen en helemaal op de brug gaan staan. En weer gaat de brug een klein stukje naar beneden. De brug is zo gemaakt dat je je letterlijk bij elke stap realiseert waar je mee bezig bent. Je moet voor elke stap moeite doen, het gaat niet vanzelf. Alleen als jij een stap doet, komt de brug verder naar beneden.

Diep, diep onder mij zie ik het blauw van de rivier op de bodem van de kloof.

Even lijkt mijn maag te kronkelen en lijken mijn benen te veranderen in slap rubber. Maar mijn handen zijn nog sterk, ik pak de reling vast en zet weer een stap, en het slappe gevoel verdwijnt. Zie je, je moet gewoon doorgaan.

Dan opeens zie ik de overkant die door de brug steeds aan het zicht onttrokken was.

Ik sta op de uiterste rand van de brug.

Als ik nog één stap neem zal die achter mij omhoog veren, wachtende op een nieuwe oversteker.

Mijn verlangen gaat uit naar vrijheid, waarheid, liefde, vriendschap, helpen, en ik neem de stap. ★

hemelladder

wereldbeelden

'Hemelladder' (Sky Ladder), een vuur-kunstwerk door Cai Guo-Qiang, op 15 juni 2016 afgestoken in de haven van het eiland Huiyu, Quanzhou, Fujian [Japan]. De kunstenaar wil ermee de verbinding tussen de aarde en het universum onderstrepen